¿A POR LA INDEPENDENCIA DE MADRID?

Jordi Solé Tura

Lo que faltaba: ya nos han convertido el famoso vídeo sobre Pedro J.Ramírez en asunto de la máxima transcendencia política para toda España. Ya se han movilizado el gobierno, Televisión Española, los contertulios de la COPE y el juez Gómez de Liaño. El gobierno, a través de su portavoz oficial, Miguel Angel Rodriguez, ya ha pedido que todo el periodismo en bloque salga a la calle a defender a Pedro J. Televisión Española, que ya ha entrado de lleno en la reivindicación del franquismo y se ha convertido en la televisión pública más reaccionaria de Europa, ha dado un largo espacio en sus informativos al mismo Pedro J. Ramírez para que éste cuente a los telespectadores que lo del vídeo es, en realidad, una nueva conspiración del PSOE y una nueva acción de los GAL. Los tertulianos de costumbre de la emisora episcopal han subido el tono de sus soflamas y ,una vez más,han coincidido en calificar a todos los socialistas de asesinos. Y,finalmente, el juez Gómez de Liaño ha decidido tomar cartas en el asunto por iniciativa propia. O sea, lo de siempre, el mismo esquema de hace tres meses, seis meses, tres años,seis años. Y todo por un video sórdido y cutre, con un protagonista patético al que,en un país normal y en una situación política normal,se le dejaría a solas con sus tremendos fantasmas.

De hecho el asunto no debería dar más de si. Pero si ha tenido tanta repercusión es porque su triste protagonista se ha caracterizado en la vida profesional por su constante vulneración del derecho a la privacidad que ahora reivindica y por su desaforado partidismo en una batalla sín límites ni fronteras contra los que él consideraba como enemigos políticos. El es uno de los principales responsables de una guerra política sin cuartel que ha deteriorado hasta límites insoportables la vida pública española.

No sé cómo ven el asunto los ciudadanos que se hayan enterado de él. Lo más probable es que lo conviertan en puro choteo y en chiste de bar y de discoteca,las mujeres con mucha sorna y los hombres con desprecio por aquello de la falta de virilidad. Y a la larga todo el mundo se partirá de risa. Pero según como vayan las cosas la risa se puede convertir en llanto. Por ejemplo, llanto por el deterioro de la política , por la degradación de la cultura,por la pérdida de credibilidad de la información y por el retroceso de nuestra autoestima como un país que en momentos difíciles supo estar a la altura de las circunstancias y hoy parece empantanado .

Creo que somos muchos los que sentimos un malestar creciente, como si alguien estuviese a punto de robarnos nuestro propio pasado y complicarnos nuestro futuro. Pertenezco a una generación que tuvo que batallar en muchos frentes y lo hizo con mucha generosidad para sacar a nuestro país del tremendo agujero en el que le habían hundido una derecha inmunda y una dictadura feroz. Pero yo siento una angustia creciente, como si en vez de avanzar con el mismo espíritu de generosidad y de entrega que legitimó nuestras propias trayectorias nos estén llevando hacia un pantano maloliente en el que vuelven a la superficie los peores rasgos del pasado ,mientras la mayoría de la población va por otro lado y en vez de respuestas a sus propias

inquietudes lo que encuentra es una pelea de gremios en la que el insulto predomina sobre el raciocinio y la calumnia sobre la verdad.

Pero esto me lleva a otra reflexión. Como casi todos los escándalos de los últimos años, reales o ficticios, este asunto se ha generado y desarrollado en Madrid. En Madrid se publican los periódicos que más han azuzado los conflictos, en Madrid están las televisiones y la radios que más estiércol reparten con sus respectivos ventiladores, en Madrid están los jueces estrellas y los magistrados y fiscales estrellados que más protagonismo han adquirido a costa de la justicia, en Madrid actúan las tertulias radiofónicas que más vitriolo destilan cada mañana, en Madrid se reúnen a comer unos cuantos jueces, fiscales y periodistas fachas y arman un tremendo escándalo mediático-judicial, en Madrid actúan en la sombra o en plena superficie los mayores estafadores. Cierto que en Madrid hay también grandes políticos, grandes periódicos, grandes periodistas, grandes comunicadores, grandes magistrados y juristas, grandes empresarios de las finanzas y grandes personalidades de la cultura. Pero lo que más se percibe desde fuera de Madrid es la escandalera que arma el mundillo cerrado de los primeros, no la calma y la serenidad que aportan los segundos.

El resultado es que mientras España se descentraliza, mientras se abre paso con muchos problemas el sistema de las autonomías, mientras las ciudades adquieren un protagonismo y un peso crecientes, surge un nuevo y perverso centralismo de la bronca, del compadreo entre mafiosos, del chantaje y de la venganza política que desestabiliza y agobia a todo el país. Que no se me enfaden,pues, los madrileños,porque no me refiero a ellos sino a los que arman el barullo , a los que siembran la cizaña. Pero que no se sorprendan si un día se encuentran con una auténtica rebelión de los de fuera, hartos de que unos cuantos conspiradores de Madrid desestabilicen todo el país , y que poco a poco se extienda por el resto de España un clamor general por la independencia, no de Catalunya, ni de Euskadi, ni de Galicia, ni de Andalucía, sino de Madrid. Es una broma, naturalmente, pero incluso las bromas pueden acabar en tragedias y no me gustaría que,apabullados por el griterío de los que arman los follones algún día lleguemos a la conclusión de que hemos vuelto al pasado.

25. nov. 97

Congreso de los Diputados

Jordi Solé i Cura
DIPUTADO POR BARCELONA

Per Xavier Campreciós

EL PERIÓDICO

Opinió.

Xavier,

Aquí tens l'article que t'he anunciat.

Tu mateix. Una forta abraçada

Jordi

L'ARTICLE DEL DIA

Jordi Solé Tura
Diputat i dirigent del PSC.

¿Per la independència de Madrid?

Mentre avança amb dificultats el sistema autonòmic, sorgeix un nou i pervers centralisme de l'esbronc, del col·leguisme entre mafiosos, del xantatge i de la venjança política que aclapara el país

La que faltava: ja ens han convertit el famós vídeo sobre **Pedro J. Ramírez** en assumpte de la màxima transcendència política per a tot Espanya. Ja s'han mobilitzat el Govern, la Televisió Espanyola, els contertulians de la COPE i el jutge Gómez de Liaño. El Govern, a través del seu portaveu oficial, **Miguel Ángel Rodríguez,** ja ha demanat que tot el periodisme en bloc surti al carrer per defensar **Pedro J.** Televisió Espanyola, que ja ha entrat en la reivindicació del franquisme i s'ha convertit en la televisió pública més reaccionària d'Europa, ha ofert un llarg espai al mateix **Pedro J. Ramírez** perquè expliqui als teleespectadors que tot això del vídeo és, en realitat, una nova conspiració del PSOE i una nova acció del GAL.

Els tertulians de costum de l'emissora episcopal han pujat el to dels seus atacs i, una vegada més, han coincidit a qualificar tots els socialistes d'assassins. I, finalment, el jutge **Gómez de Liaño** ha decidit intervenir en l'assumpte per iniciativa pròpia. És a dir, el mateix que passa sempre, el mateix esquema de fa tres mesos, sis mesos, tres anys, sis anys. I tot per un vídeo sòrdid i *cutre*, amb un protagonista patètic a qui, en un país normal i en una situació política normal, se'l deixaria sol amb els seus terribles fantasmes.

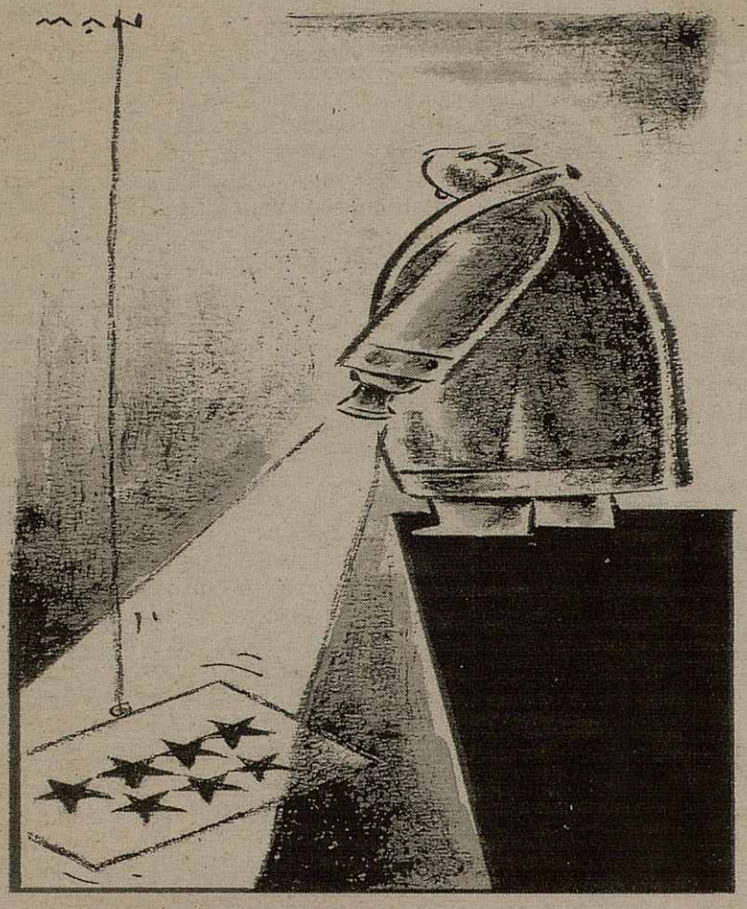

L'assumpte no hauria de donar més de si. Però si ha tingut tanta repercussió és perquè el seu trist protagonista s'ha caracteritzat en la vida professional per la seva constant vulneració del dret a la privacitat que ara reivindica i pel seu aferrissat partidisme en una batalla sense límits ni fronteres contra els que ell considerava enemics polítics. Ell és un dels principals responsables d'una guerra política sense treva que ha deteriorat fins a límits insuportables la vida pública espanyola.

No sé com deuen veure l'assumpte els ciutadans que en tenen coneixement. El més probable és que el converteixin en pura burla i en acudit de bar i de discoteca. I, a la llarga, tothom es trencarà de riure. Però, segons com vagin les coses, el riure es pot convertir en plor. Per exemple, plor pel deteriorament de la política, per la degradació de la cultura, per la pèrdua de credibilitat de la informació i pel retrocés de la nostra autoestima com un país que en moments difícils va saber estar a l'altura de les circumstàncies i avui sembla empantanegat.

Em sembla que som molts els que sentim un malestar creixent, com si algú estigués a punt de robar-nos el nostre propi passat i complicar-nos el nostre futur. Pertanyo a una generació que va haver de batallar en molts fronts i ho va fer amb molta generositat per poder treure el nostre país del terrible forat en què l'havien enfonsat una dreta immunda i una dictadura feroç. Però jo sento una angoixa creixent, com si, en lloc d'avançar amb el mateix esperit de generositat i d'entrega que va legitimar les nostres trajectòries, ens estiguessin portant cap a un pantà pudent en què tornen a la superfície els pitjors trets del passat, mentre la majoria de la població va per una altra banda i, en lloc de respostes a les seves pròpies inquietuds, el que troba és una baralla de gremis on l'insult predomina sobre el raciocini i la calúmnia sobre la veritat.

Però això em porta a una altra reflexió. Com gairebé tots els escàndols dels últims anys, reals o ficticis, aquest assumpte s'ha generat i desenvolupat a Madrid. A Madrid es publiquen els diaris que més han atiat els conflictes, a Madrid hi ha les televisions i les ràdios que més porqueria reparteixen amb els seus respectius ventiladors, a Madrid hi ha els jutges estrella i els magistrats i fiscals estrellats que més protagonisme han adquirit a costa de la justícia, a Madrid actuen les tertúlies radiofòniques que més vidriol destil·len cada matí, a Madrid es reuneixen per dinar uns quants jutges, fiscals i periodistes fatxes i aixequen un escàndol mediàtic i judicial terrible, a Madrid actuen a l'ombra o en plena superfície els estafadors més grans.

És cert que a Madrid també hi ha grans polítics, grans diaris, grans periodistes, grans comunicadors, grans magistrats i juristes, grans empresaris de les finances i grans personalitats de la cultura. Però el que més es percep des de fora de Madrid és el rebombori que fa el món tancat dels primers, no la calma i la serenitat que aporten els segons.

El resultat és que mentre Espanya es descentralitza, mentre s'obre pas amb molts problemes el sistema de les autonomies, mentre les ciutats adquireixen un protagonisme i un pes creixents, sorgeix un nou i pervers centralisme de l'esbronc, del col·leguisme entre mafiosos, del xantatge i de la venjança política que desestabilitza i aclapara tot el país. Que no se m'enfadin, doncs, els madrilenys, perquè no em refereixo a ells sinó als que munten els aldarulls, als que sembren la zitzània.

Però que no se sorprenguin si un dia es troben amb una autèntica rebel·lió dels de fora, farts que uns quants conspiradors de Madrid desestabilitzin tot el país, i que a poc a poc s'estengui per la resta d'Espanya un clamor general per la independència, no de Catalunya, ni d'Euskadi, ni de Galícia, ni d'Andalusia, sinó de Madrid. És una broma, naturalment, però fins i tot les bromes poden acabar en tragèdies i no m'agradaria que, acoquinats per la cridòria dels que organitzen tots aquests enrenous, algun dia arribem a la conclusió que hem tornat al passat.